

Κάπως έτσι δέχτηκα την προτροπή από άνθρωπο έντιμο και όμορφα ανήσυχο, χωρίς να ξέρω ακόμα αν κέρδισα ή αν έχασα κάποιες 12 ώρες από την ζωή μου. Ο εν λόγω λοιπόν, σπρώχτηκε από τις ανάγκες των ημερών και έβαλε, δοκιμαστικώς, στη ζωή του το νέτφλιξ.

Με προέτρεψε λοιπόν, να δω τη σειρά F1 drive to survive, καθώς και να γράψω κάτι αν μου βγει, ενώ αφού προέβη σε μια μικρή αλλά περιεκτική κριτική δια την εν λόγω πλατφόρμα, ολοκλήρωσε το μικρό του σημείωμα πληκτρολογώντας: *«Τέλος πάντων καλό είναι μέχρι να φύγει το χτικιό»*. Μετά από 12 ώρες ανελέητου σφυροκοπήματος από εικόνες και ήχους, έχω καταλήξει σε κάποια ημισυμπεράσματα. Κατ' αρχάς είναι μια εντυπωσιακή παραγωγή. Τεράστια, αν όχι καθολική συμμετοχή σε αυτή, έχει η τεχνολογία. Ακόμα και στην σχετικά πρόσφατη εποχή του Ayrton, κάτι τέτοιο δεν μπορούσε να παραχτεί.

Ακολουθώντας παραμένω μετέωρος στο κατά πόσο παραμένει μέσα στα όρια του αποδεκτού σε επίπεδο εισβολής στις ζωές των άλλων, ώστε να μην χαρακτηριστεί ριάλιτυ σόου. Ο αντίλογος εδώ έρχεται με δυο επισημάνσεις. Πρώτον υπήρξε συναίνεση. Δεν μπήκαν οι κάμερες λαθραία όπου μπήκαν και δεύτερον, αυτό το όριο του αποδεκτού στις μέρες μας είναι τόσο ελαστικό, όσο και η ηθική των λίγων που κουμαντάρουν τις τύχες των πολλών.

Έρχεται λοιπόν το πρώτο ημισυμπεράσμα. Ναι, ακροπατεί ανάμεσα στο ντοκιμαντέρ και το ριάλιτυ. Πολλές φορές περνά αυτό το, δικό μου έστω, όριο που το φέρνει πιο κοντά στο ριάλιτυ. Για κάποιους είναι δύσκολο να καταλάβουν γιατί π.χ. η Clair Williams ή ο Günther Steiner επέτρεψαν στην κάμερα να μπει σπίτι τους, να καταγράψει τα πρωινά με την οικογένειά τους, τις συνήθειες τους, την καθημερινότητά τους. Τι είναι αυτό που ωφελεί τον Christian Horner να μάθει ο κόσμος ότι πηγαίνει με ελικόπτερο από το αγρόκτημά του στο γραφείο, και η σύζυγός του, η πρώην Spice Girl, Geraldine Halliwell, οργανώνει

συναυλίες και σκοτώνεται στη δουλειά;

Το αυτό και για άλλες οικογένειες όπως των Sainz που τους παρακολουθεί μέσα στο σπίτι τους να βλέπουν ποδόσφαιρο και να εκδηλώνονται λαϊκά, ή να τρώνε στη θερινή κατοικία τους σε ένα ειδυλλιακό τοπίο, αλλά και λιγότερο γνωστών όπως των Albon να προσέρχονται οικογενειακώς για προσευχές σε βουδιστικό ναό και να καταγράφεται η κοινωνική τους άνοδος, μέσα από τις αγωνιστικές επιτυχίες του οδηγού παιδιού τους.

Συνεπώς, ημισυμπέρασμα δεύτερο, ότι το ρεπορτάζ κλειδαρότρυπα έλκει θεατές, που αρέσκονται να εξερευνούν τις λαμπερές ζωές των επιτυχημένων, από έναν ανεξήγητο, ίσως, θαυμασμό, αλλά μπορεί και από φθόνο. Συναινούν ασφαλώς και εκείνοι που αποδέχονται την παρουσία κάμερας στον προσωπικό τους βίο, προφανώς για να παραμείνουν στην επικαιρότητα και στο μισθολόγιο κάθε είδους χορηγών, μέσα σε ένα πλαίσιο υπέρμετρης προβολής. Είναι και αυτό ένα είδος εμπορίου.

Για όσους δε, πιστεύουν ότι εδώ που έχουμε φτάσει αυτός ο τρόπος καταγραφής είναι μονόδρομος, υπάρχει η απάντηση με την δουλειά του Mark Neale το περίφημο *Hitting the Apex* από το 2015, με αφηγητή τον Bradd Pitt, ένα εξαιρετο σχόλιο πάνω στον ανατριχιαστικό κόσμο του μότο τζι πι. Αν μάλιστα πάμε μισό αιώνα πιο πίσω, θα θυμηθούμε ένα καλλιτεχνικό και συναισθηματικό διαμάντι του Bruce Alan Brown, το διαβόητο *On any Sunday* που δεν χρειάστηκε να βουτηχτεί στις ακριβές κουζίνες και στα λαμπερά γυμναστήρια των πρωταγωνιστών των δυο τροχών για να έλξει τον θεατή. Είχε βέβαια τον Steve -the King of cool- McQueen.

Και αφού εξάρουμε το μοντάζ που αγγίζει την τελειότητα, μεταφέροντας στον θεατή κάθε στιγμή έντασης να δώσουμε και τα εύσημα για τα φώτα που έπεσαν στις μικρότερες ομάδες και στους οδηγούς που δεν διεκδικούν θέσεις στο βάθρο, όπου η προσπάθεια για πόντους είναι ενδεχομένως ακόμα πιο σκληρή διότι μεταφράζεται σε χρήμα. Πολλές φορές είναι ένας αγώνας επιβίωσης, στον οποίον ενίοτε θυσιάζονται ταχείς πιλότοι, στο βωμό αργότερων αλλά κομιζόντων χορηγικό χρήμα. Είναι ένας αναμφίβολα πολύ σκληρός, πολύ ανταγωνιστικός και καθόλου σίγουρος κόσμος.

Ακολούθως θίγεται και ένα άλλο ενδιαφέρον στοιχείο, το πολύ νεαρό της ηλικίας μιας νέας φουρνιάς εμπλεκομένων. Παιδιά σχεδόν αμούστακα στα είκοσί τους χρόνια έχουν την ευκαιρία να βρεθούν μέσα σε αυτά τα τεχνολογικά θαύματα. Παιδιά μεν, αλλά έχουν περάσει τουλάχιστον μια δεκαετία σε μικρότερες κατηγορίες και έχουν ήδη μάθει όχι μόνον

αρκετά από τα μυστικά του μότορσπορ αλλά και το σημαντικότερο, τι σημαίνει πίεση, ένταση, άγχος και αντοχή σε αυτό το επάγγελμα. Διότι ασφαλώς και δεν είναι σπόρτσμεν. Επαγγελματίες είναι.

Πάνω σε αυτό το κομμάτι του άκρατου ανταγωνισμού, οι οδηγοί που πέρα από βρισιές μπορεί να ανταλλάξουν, σπρωξιμάτα και τσαμπουκαλίκια εκτός πίστας, (βλέπε Verstapen – Okon, Ιντερλάγκος 2018), πράγμα ούτε τόσο σπάνιο, ούτε της τρέχουσας γενιάς. Ακόμα και τα πελώρια ονόματα του παρελθόντος τραμπούκιζαν πάνω στην κορύφωση της έντασης. Επ' αυτού, ας θυμηθούμε το πέσιμο του Senna στον Irvine το '93 στη Σουζούκα, και τον έξαλλο Schumacher που πήγε στο γκαράζ της McLaren το '98 στο Σπα με προφανή σκοπό να πλακωθεί με τον Coultard, σαν τον κάθε τυχαίο, τσαμπουκά οδηγό που κατέβηκε να καθαρίσει.

Κάποιες φορές υπάρχει και μια μοχθηρή αντιπαλότητα ανάμεσα στους επικεφαλής των ομάδων. Κλασικό παράδειγμα η κόντρα ανάμεσα στον συναισθηματικό Γάλλο Cyril Abetiteboul της Ρενώ και τον φλεγματικό, είρωνα Βρετανό Christian Horner της ρεντ μπουλ με αντικείμενο την ποιότητα των γαλλικών κινητήρων που πουλούσε το γαλλικό εργοστάσιο στην αυστριακή ομάδα, αλλά και την τύχη του πιο γελαστού αγοριού της F1, του Daniel Ricciardo.

Ας μην μείνει ασχολίαστο και το θέμα των δημοσιογράφων, που πλημμυρίζουν πλέον τα κέντρα Τύπου των αγώνων. Υπάρχουν διάφορες φυλές από αυτούς, όπως σε όλες τις ειδικότητες του χώρου. Συνετοί και γνώστες, αλλά και υπερόπτες, είρωνες, κόλακες ή επιθετικοί στις συνεντεύξεις τους, ή ακόμα και στις λίστες πληρωμών των χορηγών. Κάποιοι από αυτούς φέρουν ίσως κάποιο σύμπλεγμα που δεν είναι οδηγόι, άλλοι πάλι, έχουν εργοδότες που δεν ενδιαφέρονται τι λένε ή τι γράφουν, αλλά τι νούμερα θα φέρουν. Σαν να φαίνεται όμως, ότι όλοι έχουν ένα είδος χρησιμότητας σε αυτό το τσίρκο, όπου κάθε χρόνο τζιράρονται μερικά δισεκατομμύρια δολαρίων.

Έτσι ας πάμε και στο τελευταίο ημισυμπέρασμα. Αγώνα με τον αγώνα, χρόνο με το χρόνο, το προϊόν γιγαντώνεται, το δράμα περισσεύει, η αγωνία κορυφώνεται, το πλήθος αλαλάζει στις κερκίδες. Ο θεατής μετατρέπεται σε οπαδό, και το τελετουργικό με αερόπλانا, ελικόπτερα, αλεξιπτωτιστές, μπάντες να παιανίζουν, χορωδίες να λαλούν και μια άνευ προηγουμένου προβολή με τις τηλεοπτικές κάμερες να εισβάλουν σχεδόν παντού, προσφέρεται ένα ολοκληρωμένο ψυχαγωγικό πακέτο. Αυτό συμβαίνει. Και το νετφλιξ αυτό προβάλλει και το προβάλλει καλά. Πολύ καλά, εντυπωσιακά.

Έχει τόσο μεγάλη αδράνεια πια αυτό το σύνολο, ώστε αν γραφόταν, ότι, το αμπαλάζ είναι υπερβολικό, η πολιτική κυριαρχεί στο σπορ, το χρήμα ορίζει περισσότερο από ποτέ και έχει κατά πολύ ξεφύγει από αυτό που γνωρίσαμε νωρίτερα, θα ακούγονταν γραφικό. Γραφικό και θλιβερά νοσταλγικό.